Ara Pirineus 20/01/21

Ses coses no són fàcils per ningú dins d'aquest iglú

Hem vist la vulnerabilitat. Som fràgils i la mostra d'això és que un virus ens ha posat en escac

3 min. 20/01/2021 07:00

ESTER SIRVENT VISA

Fa dotze mesos començàvem any i ni tan sols sospitàvem que, quan el dia de Nadal no ens toqués la loteria, diríem amb més sentit que mai aquell "mentre tinguem salut...". En nou mesos la vida se'ns ha passejat per davant amb un mirall de tres-cents seixanta graus per mostrar-nos les misèries, les pròpies i les col·lectives.

Fa un any no hauríem sabut posar Wuhan al mapa i ens sorprenia la cancel·lació del Mobile. Poc després es decretava un confinament domiciliari. El problema encara era dels altres però els carrers del poble eren buits mentre les xarxes s'omplien de reptes. La qüestió era no aturar-se. No podíem aturar-nos, no volíem perquè aturar-se vol dir mirar i mirar vol dir veure. Tots sabem que, quan hem vist, ja no hi ha marxa enrere.

Hem vist la vulnerabilitat. Som fràgils i la mostra d'això és que un virus, que no sabem encara si catalogar-lo d'ésser viu, ens ha posat en escac. Contra les cordes del ring ens hem vist obligats a conviure i ens hem adonat que no coneixíem tant aquells amb qui estem compartint sostre. Wuhan era a prop però la pandèmia encara era cosa dels altres. Vèiem estadístiques fins al mareig i pensàvem que la pandèmia només afectava els altres, els febles.

La febre de la hiperocupació va esbravar-se com no podia ser d'altra manera. Esvaïda la il·lusió, el mirall era allà; mostrava que els més afortunats tenien cases que no eren llars i els altres, encara no els vèiem. El dia era llarg; la intempèrie, amable i la pandèmia, lluny. Donàvem l'esquena al mirall, tancàvem els ulls, volíem normalitat. La imatge ens arraconava fins a l'atzucac.

Al desembre Cerdanya encapçalava el "rànquing" de contagis de Catalunya. No podíem defugir la imatge del mirall: som vulnerables, l'altre no és a fora; l'altre som tots. Hem vist que no podem donar res per fet: la salut és a la corda fluixa, fem malabars mai vistos amb les finances, descobrim que res és garantia de res i es parla de normalitat de la d'abans, de la del jo.

La pandèmia no ha mostrat res de nou: ha fet emergir la pobresa soterrada, la precarietat laboral, la sobretensió dels sistemes assistencials i sanitari, la incertesa de persianes que van abaixar-se sense tenir clar si hi hauria força per tornar-les a apujar, la vulnerabilitat d'un sistema econòmic que va decidir jugar-s'ho tot a una sola carta: la del turisme. Arriben les vacunes. Només espero que no ens facin immunes contra tot allò que hem vist.